

Поезія Гориславця (Ігоря Калиниченка)

Посланий Гориславець - 22/04/2008 10:07

Моя Україна

I

Моя Україно, кохана земля,
Вродлива і юна, як чиста весна.
Дай людям напитись з живої криниці,
Щоб ніжно дзвеніла у серці струна!

Моя Україно, мій край синьоокий,
З любистку і м'яти, роси і води.
Блакитнеє небо і поле широке
Лікують криваві у серці сліди.

Моя Україно! Світання у полі,
Вінок золотистий, ясна височінь.
Багато пила полинної долі,
Багато страждала, тепер- відпочинь!

Моя Україно, розлогі смереки,
Озерні гаї і безкрайні степи.
В тобі передзвін обізвався далекий,
Озвалось відлуння лихої доби.

За тебе йшли битись на бій козаченьки,
Стрільці Січовії, повстанці УПА...
Поклали голівоньки браття рідненькі,
Щоб зникла із серця солоня ропя.

За тебе земля обливалася кров'ю,
За тебе гармати ревли у полях.
Тебе захищали святою любов'ю,
Щоб вийти на світлий і праведний шлях.

Моя Україно! Тобі віддавали
Красу і талант, молодії літа,
А кляті собаки глумились, плювали,
Терзали тебе, моя ненько свята.

Моя Україно, народ мій коханий,
Брати-українці, мої земляки!
Мерщій поєднаймо серця полум'яні
На вічні роки і прийдешні віки.

II

Моя Україно! Сади забуяли,
В озерах пливуть голубі небеса.
Печаль і тривога у серці зів'яли,
Квітує навколо чарівна краса.

Солодкий нектар розіславсь у повітрі,
Палає каштанами Київ дзвінкий,
Хмілють квітки в золотистому світлі
І пестить обличчя промінчик п'яний.

Як гарно вдихати повітря духмяне,
Дивитись на стиглі, квітучі поля,
І знати, що ти, моя ненько кохана,
Уже незалежна і вільна земля.

Моя Україно! І де б я не їздив,
І де б не блукав я (о мати, прости!),
Завжди проклинав я отих комуністів,
Що довго тобі не давали цвісти.

Моя Україно, рожевий серпанок,
Напоєне збіжжя солодких полів.
В барвистій росі прокидається ранок
І віє над світом замріяний спів.

Моя Україно, розбиті дороги,
І зоряних лук золотисті сліди...
Ти знищила всі мої болі й тривоги,
Умила відром дзвінкової води.

Моя Україно! Ти сильна й багата,
У тебе мільйони найкращих синів,
І мова твоя, солов'їна й крилата,
Ще світу покаже величний мотив.

Я вірю, Вітчизно, ти станеш на ноги,
Махнуть золотистим крилом рушники,
І щастя затмить всі печалі й тривоги
На вічні роки і прийдешні віки!

Моя Україно- Волинь і Поділля,
Донбас, Придніпров'я, Карпати і Крим.
Тебе не здолало фашистське свавілля,
Не з'їли поляки, не вбив "Третій Рим"!

Хай весни твої гомонять калиново,
Летить крізь туман до майбутнього шлях,
Хай з вітром бринить від Луганська до Львова,
Від Ялти до Луцька блакитний твій стяг.

Моя Україно, народ мій коханий,
Брати-українці, мої земляки!
Здоров'я і щастя вам, рідні краяни,
Добробуту, миру на довгі роки!

Єднаймося, браття! Хай чиста іскрина
Запалить любов'ю гарячі серця,

Й піснями наповниться вся Україна
Від щастя, якому не буде кінця!

* * *

Там, де мов струна, бринить потік,
Там, де ніжно пахне черемшина,
Там мені кохана Батьківщина
Лле у серце калиновий сік.

Солов'їв рубінові серця
Стелять світлу пісню на світанні.
Я віддам тобі своє кохання,
Вип'ю воду із твого лица.

Любицьке! Моє ясне село,
Чиста повість смутку і любові,
Я живу в твоєму кожному слові,
Ти- моя душа, моє чоло.

І де б я не був, в яким краю-
Згадую полів духмяні далі,
Тиху пісню радості й печалі,
І все більше рідний край люблю.

Зразу камінь валиться з плеча,
Як почую мову українську.
Я святій землі вклонюся низько,
І не згасне серце, мов свіча.

Хліб і пісня- два моїх крила,
Я без них- як літній день без сонця,
Я відкрию з ними в світ віконце,
І воскресне жар мого села!

* * *

Бабусин милий двір все менше надихає,
Здається, що міським все більше я стаю.
Та все одно в селі душа відпочиває
І думи тихо йдуть у голову мою.

Гуде блаженно піч вогнем яскраволицим,
Засніжений горіх у шибку загляда.
Я знову у селі, бо тут моя криниця,
Що поїть джерелом батьківського гнізда.

Тут витоки мого і роду, і народу,
Орлиний дух степів, козацька далечінь!
Тут вперше я поклявся боротись за свободу,

Щоб виконати свій життя священний чин.

Візьму я від села енергію казкову,
Бо в місті серед гроз багато ще мені
Змагатися за честь, тризуб і рідну мову,
Поезії слова творити вогняні.

* * *

Мої діди в УПА не воювали,
Мій батько української не знав.
Але я завжди, щоб там не казали,
Козацький прапор високо тримав!

В моїм селі квітує буйно суржик,
А в місті мова Пушкіна живе.
Та я плекаю, мов чарівну ружу,
Вкраїнське слово, чисте й осяйне.

Ніколи не вдягав я вишиванки,
Мене не бачив злотоверхий Львів.
Але щодня, щовечора, щоранку
Живе в моєму серці рідний спів.

Кругом бур'ян й духовнії руїни,
Але, без нарікань і каяття
Люблю я свою неньку-Україну
Усім єством, сильніше за життя!

Зоряна дорога

Там, де тихо в'ється стежка від порога
І курличуть в душу журавлів ключі,
Сяє промениста зоряна дорога,
Над моїм дитинством світиться вночі.

На ясному небі квітне, як намисто,
Розливає всюди місячну красу,
Синіми очима блимає вогнисто
І тихенько плаче в золоту росу.

Зоряна дорога- світлий шлях до щастя,
Що веде невпинно в сонячні світи,
Відбиває грози, бурі і напасті,
Зігріває серцем ласки й доброти.

І по цій дорозі підем ми з тобою
Очищати душу від тяжких оков,
Щоб світились весни білою габою,
Щоби не згасала у серцях любов!

* * *

Свічки каштанів до вікна схилюлись,
Вдягли зелені свитки явори.
Мені чарівна дівчина зустрілась
У сутінках весняної пори.

Легенький морозець палив світання,
Холодний травень гомонів дощем.
Скажіть мені: якщо це не кохання,
Чому такий пекучий в серці щем?

Та чи душа підніметься на крила,
І чи у серці спалахне вогонь,
Коли я, незнайомко моя мила,
Не знаю навіть імені твого.

Обридло, мов сухар, життя буденне,
І я благаю, Боже милий, вас:
Щоб тільки вона глянула на мене,
Хоча би раз, один-єдиний раз!

* * *

Тихий вечір. Спить село. На небі чисто.
У повітрі розіслався запах м'яти.
Срібна зірка, мов перлина із намиста,
Зачепилась за димар моєї хати.

Мліють верби у духмяній позолоті,
Сонна тиша огортає п'яні маки,
Тільки качка зрідка крикне на болоті
Й на краю села загавкають собаки.

Вдалині тьмяніє дзеркало ставкове,
Ген за обрієм поля відпочивають.
Ну а зорі, наче квіти кольорові,
Срібним попелом натхненно посипають.

Я сиджу в дворі під грушею старою,
В таку пору тільки мріяти й мовчати.
Сум пішов. На серці спокій. Ти зі мною,
Ну навіщо нам в цю нічку засинати?

Братам-українцям

Не кажіть- "Навіщо жити,
І в журбі отак згасати?",
Треба колосом незмитим
Рідні ниви засівати.

Де ви, лицарі й гетьмани,
Уставайте, відгукніться!
В бур'янів колосся в'яне,
А в пшениці- золотиться.

Хай з нас кожен прокладає
Щастя зоряні дороги,
Чорний вітер не здолає
Наші рідні перелоги.

Українці! Рідні браття!
Ще прийде весела днина.
Хай живе в серцях багаття
І квітує Україна!

* * *

На нашій тихій вулиці
Дощами небо хмуриться,
І айстри, і півонії
Роняють пелюстки.
Тополя одинокая
До клена тихо тулиться,
Й горять осіннім полум'ям
На ясенах листки.

У золотистім мариві
Цвітуть п'янки петунії,
Чарує і захоплює
Прекрасний аромат.
Зірки горять трояндами
У теплі ночі юнії,
Й росинка кожна світиться,
Мов чистий діамант.

На нашій тихій вулиці
Тендітно віє ласкою,
І райдуги, як золото,
Блищать після дощу.
Тут весни синьоокії
Цвітуть навколо казкою,
Й селяни всіх запрошують
Відвідати борщу.

Як вечір розливається
У травах закосичених,
Співають на два голоса
Пташки і скрипалі,
Стрічають наших парубків
Дівчаточка завітчані,
І більш такої вулиці
Немає на землі.

Пам'яті Українських Повстанців

В тім краю, де все співає вранці,
І шумлять закохано ліси,
За Вкраїну билися повстанці-
Прометеї волі і краси.

Боронили землю від фашистів,
Від поляків і більшовиків,
Щоб ніколи у селі і в місті
Не зatih народу вільний спів.

Та високі мрії не збулися,
І злетіть соколи не змогли.
Ворогам поганим не здалися,
І в холодні ями полягли.

Прийде час- нащадки їх прославлять,
Й полетять пісні, як журавлі.
Збережемо, браття, світлу пам'ять
Про героїв нашої землі!

* * *

Абрикосом зацвів рідний край навесні,
Не згасає роса на п'янкім гіацинті.
Аріадна, мов зірка, вказала мені
Світлий шлях у вузькім і глухім лабіринті.
Та дорога до тебе мене привела,
А кохання лилось, наче став через греблю.
Синім цвітом очей ти в полон узяла,
І свій образ ясний в моє серце вплела,
Як вплітає весна цвіт конвалій у землю.

* * *

Ходжу, збираю роси по стерні,
Вдихаю аромат полів широких,
І жайворонка співи вдалині
Ясним рум'янцем заливають щоки.

О Любицьке! Моя свята земля!
Люблю тебе й любитиму до скону,
Як трепетне ячання журавля,
Як відгуки малинового дзвону.

Живеш ти в пісні і в сльозі дощу,
Красуєшся над чорними вітрами.
До тебе, як лелека, я лечу,
Неначе до ріднесенької мами.

О Любицьке! Хай стріхи твоїх хат
Не відають палаючого грому.
Мій краю! Ти для мене друг і брат,
Й тебе, повір, я не віддам нікому!

* * *

Туман навколо, наче дим густий,
Палають кольоровим цвітом роси.
А місяць, мов червонець золотий,
Заплутався у листі абрикоса.

Дрімає запашний зелений гай,
Сплела пелюстки квітка білолиця.
А місяць, як духмяний коровай,
Рожевим оком дивиться в криницю.

Спливає час, поважний і дзвінкий,
Зірки ковтають пісню солов'їну.
А місяць, наче соняшник п'янкий,
Промінням ніжно пестить Україну.

* * *

Пливуть в минуле зустрічі і дати,
У нашому житті так мало днів.
Тому мені всім хочеться сказати:
Сини! Не забувайте матерів!

Усі ми є чи будемо батьками,
Тому спитаймо в себе хоч би раз:
Чи буде нам приємно, як роками
Сини не приїжджатимуть до нас?

Чи буде нам приємно, коли діти
Покинуть нас на вічній віки,
Чи зможемо нормально в світі жити
Без рідної синівської руки?

Якщо сини забули слово "мати";-
Це гірше бурь і чорних прапорів.
Тому мені так хочеться сказати:
Сини! Не забувайте матерів!

Лише Україна

Заніс рідний вітер у серце зернину,
І чисте колосся з душі проросло.
Лише Батьківщина, лише Україна
Покладе надію мені на чоло.

Ідуть місяці і роки без упину,
Й немало сплигло вже тієї води.
Лише Батьківщина, лише Україна
Залишиться в серці моїм назавжди.

За волю стоятиму я до загину
І прапор Шевченка онукам віддам.
Лише Батьківщина, лише Україна
Світитиме вічно прийдешнім вікам.

Не згасне народ, що по вільній стежині
Ітиме до щастя, тепла й доброти.
Лише Батьківщина, лише Україна
Всіх нас приведе до святої мети!

* * *

Коли встають світанки сині
Або метелиця мете,
Дарую серце Україні,
Таке ласкаве і просте.

Чи то шумує в полі збіжжя,
Чи листопади б'ють крилом-
Дарую душу Запоріжжю,
Сповиту миром і добром.

Коли вертаюсь я з дороги
Під світлі заспіви дібров,
Дарую отчому порогу
Синівську вдячність і любов.

Коли негода б'є громами
І тануть в сумі довгі дні-
Спішу до мами, йду до мами,
Немов до сонця на землі.

* * *

В краю, де в полях тихо в'ється
Далека і зоряна путь,
Мені сонцесайно сміється
Небесних очей каламуть.

Зірок золотисті опали
Горять, як провісники доль,
І мрії на серденько впали
Листками осінніх тополь.

Мелодія тихої пісні
Пливе у блакитних серцях,

А грому курликання грізні
Танцюють в сліпих промінцях.

Орел не підходить для чаплі,
І прагне душа все одно
Закохано випить до краплі
Світанків рожеве вино.

* * *

Вкриває небо шовком ночі
Моїх полів зелені крила,
А я уже додому хочу,
І так давно не бачив милу.

Болить душа за рідним містом
І за коханими очима,
Де ясних мрій зірниця чиста
Здіймає клекіт за плечима.

Заб'ється серце, як в неволі
Тріпоче злякана пташинка,
Коли згадаю срібні зорі
Над дахом нашого будинку.

Та прийде час- в ясній заграві
Здійсниться все, що не збулося,
І руки матері ласкаві
Торкнуть печаль мого волосся.

Рідна мова

Рідна мово моя, що є краще за тебе,
Що бринить наймиліш і співає ясніш?
У тобі шум гаїв, усміх сонця і неба,
Ти ростеш у душі, як зелений спориш.

Рідна мово моя! Ти жагуча криниця,
Ти черешня в цвіту, солов'їна струна.
Кожне слово, мов зоряна крапля іскриться,
В кожній пісні горить сонцесяйна весна.

Рідна мово моя, в тобі сила козацька,
Вільний подих степів, осяйна далечінь.
Проведуть бандуристи по струнах зненацька,
І злетиш ти, мов сокіл, в ясну височінь.

Рідна мово моя! Ти душа України,
Ти в мені гомониш, як потік буйних вод.
Треба сіять в серця твої чисті зернини,

Щоб навіки воскрес український народ!

* * *

Серпанком далі оповиті,
Блищить смарагдами роса.
Лежать стрільці у стиглім житі,
Й над ними слава не згаса.

Що може бути найкращим в світі,
Ніж полягти за рідний край,
І ставши сонцем у блакиті,
Закриє від бурі небокрай!

Лежать стрільці, бо за Вкраїну
Зчепились з бандою на смерть,
І били гадів до загину,
Наповнив чаші гнівом вщерть.

Розквітла кров червоним маком,
У землю душі перейшли.
Старенькі верби понад шляхом
Вінок пісень їм заплели.

Серпанком далі оповиті,
Лежать герої край села.
Вони живі, вони не вбиті,
І буря сонце не здола!

* * *

Блукаю даллю синьою,
В долині маки рву.
Тебе я Україною
Коханою зову.

Вдихаю пісню зоряну
Хмільного солов'я.
Ти з райдуги сотворена,
Батьківщино моя!

Пшениця, сонях, овочі,
Над річкою місток...
Вплітаю квіти сонячні
В зелений твій вінок.

Ти стелиш над отавами
Барвисті рушники,
Блакитними загравами
Горять твої зірки.

У хмарах закосичених
Все небо голубе.
З усіх країв незлічених
Люблю одну тебе.

Тобі- мої неспівані
Замріяні пісні,
Ти радощі нестримані
Даруєш навесні.

Блукаю за долиною,
Озерами пливу.
Тебе я Україною
Коханою зову.

І хай свої оклуночки
Тягають москалі,
В моєму серці грудочка
Батьківської землі!

Квітка-Україна

Як радісно ввечері стежкою йти
У синім степу поміж трав кучерявих,
І квітку чарівну у лузі знайти
В сріблястім вбранні діамантів яскравих.

Наповнює душу п'яний аромат,
В гаю солов'їна мелодія ллється.
У тиші ночей і в грому канонад
Ця квітка ясна Україною зветься.

Я ніжно до серця її притулю,
Відчую кохання і болісну муку,
Побачу село й рідну хату свою,
Криницю, садочок і мамині руки.

Як вогник у нашім нелегкім житті
Ця квітка для нас неповторна, єдина.
Як сонце, сплелись пелюстки золоті,
Немов пресвята українська родина.

Розлогі смереки, квітучі поля,
Блакитний туман і сади яблуневі,
Це все- Україна, кохана земля
З ясними очима джерел кришталевих.

Цвіти, розквітай кольоровим вогнем,
Любов'ю наповнюй серця незігріті.
З тобою ми щастя жадане знайдем,
Для мене завжди ти найкраща у світі!

* * *

Люблю тебе, блакитно-жовтий стяг,
Одвічний символ нашої України.
Не зміг тебе зломить москаль і лях,
Бо сонце не закрити в домовині!

В тобі братерським подихом сплелись
Блакитне небо й золото пшениці.
Святий тризубець, мов триглавий спис,
Нещадно ріже більшовицьку крицю.

В тобі, мій стяг, луна глухих ночей,
Коли з мого народу дерли шкури.
В тобі печаль Бандериних очей
Й гірка, мов смуток, сивина Петлюри.

В тобі криниць українських глибина,
Духмяний хліб на рушнику квітчастім,
Багряна осінь, золота весна-
Все те, що у житті ми бачим часто.

Люблю тебе, блакитно-жовтий стяг!
Я все зроблю, щоб діти і онуки
Летіли, як соколи в небесах,
І пахли хлібом материнські руки!

* * *

В тебе серце безцінне й душа золота,
Світлий подих весни- твоя мрія крилата,
Теплі усмішки сонця- червоні вуста,
Срібні зорі карпатські- ясні оченята.

Твій п'яний голосочок- сопілоньки спів,
Осяйна доброта- мов коштовна шкатулка.
Я нікого до тебе отак не любив,
Моя мила, кохана, єдина гуцулко!

В твоїх косах все злото осінніх дібров,
Ніжний запах трави й чабреців синьооких.
Ти даєш мені ласку, чарівну любов
І життєву снагу верховинських потоків.

Всі дерева в гаю і квітки полонин
Полюбляють твої веселкові співанки.
Скільки доля мені даруватиме днин-
Стільки буду з тобою, кохана горянко!

* * *

Засміялось сонце над степами,

Стрепенувся вересневий гай,
Як розцвів п'янкими прапорами
Мій коханий український край.

Шепотіла яблуня привітно
У зеленім запашнім саду,
Коли небо, чисте і блакитне,
Обняло пшеницю золоту.

Гомоніла неспокійна річка,
Що ми волю, волю здобули,
А калина й шовкова смерічка
Всім святкові коси заплели.

Незалежність! Щастя ти жадане!
Ми тебе чекали все життя.
І встає, як сонце полум'яне,
Перед нами світле майбуття.

* * *

Защебечуть джерела, немов солов'ї,
І наповняться ріки водою.
Україно! Ти підеш по вільній землі
Неземною легкою ходою.

Обіймуться на кручах дніпровських брати
Із Поділля, Полтави і Криму.
Кличе слово Шевченкове нас до мети,
І весна вже підпалює зиму.

Спалахнуть білим цвітом вишневі сади,
Оживе українська мова,
І не буде на серці печалі й біди,
Одлетить за вітрами полова.

Щедрим соком наллється в колоссях зерно,
Козачат принесуть нам лелеки.
Україно! Для тебе колись все одно
Стануть рідними люди далекі!

* * *

Ніде не краще, ніж в моїм краю-
Тут вітер пестить голову мою,
Тут жайворонка співи у житах,
Тополі, що вкривають листом шлях.
Тут сонце в небі, пісня й коровай,
Вишневий сад і черешневий гай,
Тут райдуги завітчані мости
Зовуть і кличуть в зоряні світи.

Ніде не краще, ніж в моїм краю-
Бентежно, тихо, наче у раю,
Тут ранку золотисті пелюстки
В полях цілують стиглі колоски.
А навесні все квітне і цвіте,
Берізка коси дощиком плете,
І солов'їв закохані серця
Співають ніжну пісню без кінця.

Ніде не краще, ніж в моїм краю-
Шумить природа в жовтні і в маю,
Тут клени всім вклоняються до ніг,
Блукає в полі марииво доріг,
Тут синьоокі дзеркала ставків
Приваблюють дівчат і парубків,
І місяць златогривий уночі
Плете зірками хусточки з парчі.

Ніде не краще, ніж в моїм краю.
У ньому здоровішим я стаю,
У ньому світлом повниться душа
І ллється пісня рідна, не чужа.
У ньому промінь маминих очей,
У ньому жар закоханих ночей,
Існує не у сні, а наяву
Цей край, що Україною зову.

* * *

Моя Україно, квітучі поля,
Трояндами пахне солодка земля,
Наповнює серце небесна блакить,
І сонце нам очі вогнем золотить.

Моя Україно, чарівні краї,
Сміються і плачуть в гаях солов'ї,
В криницях намисто горить голубе,
І зорі очима цілують тебе.

Моя Україно, світання краса,
Із квітів і трав золотиста коса.
Зеленим барвінком сплелися в ній знов
Надія і віра, пречиста любов.

Моя Україно, бажаю тобі
Недолі не знати й не гаснуть в журбі,
Здоров'я і щастя, краси і тепла,
Й щоб мова співуча весняно цвіла!

* * *

Я знаю: українська рідна мова-
Це сонце, а не свічка чи сірник.
Я вірю, що непотріб і полову
Онуки поволочать на смітник.

Я вірю: зацвіте моя Вкраїна
Як вишня, а не мак чи блекота,
Я знаю: серця зоряна зернина
Розсипле чистим колосом жита.

Я знаю: ми відродимось, козаче,
Повернемо і мову, й рушники.
Я вірю: Українонька заплаче
Від пісні щастя, що на всі роки.

Я знаю: розцвітуть сади зелені,
Заграють ріки на струні степів,
І білі вишні, ніби наречені,
Під вітром розіллють бентежний спів.

Я вірю: колись буде в Україні
Соборність і духовна чистота,
Подохнуть вороженьки, наче свині,
Сяйне крилом веселка золота.

Я знаю: кров Хмельницького й Петлюри
У жилах наших не перевелась.
Я вірю: розцвіте вогнем культура,
Що в чистих душах нами береглась.

Рожево спалахнуть духмяні весни
І полетять лелеки й журавлі.
В любові кожне серденько воскресне
На світлій, мирній, радісній землі!

* * *

Іду по вулиці села,
Вдихаю далі синьоокі,
І світла пісня розлила
У серці помисли глибокі.

Іскриться мрій рожевий цвіт,
Палає сонце жовтим трунком.
Передаю селу привіт
Своїм гарячим поцілунком.

Всміхнися, Любицьке, засяй
Віконцем хати, листом клена,
І хай шумить рожевий май,

Квітує молодість зелена!

Весна всім соки налила,
Бринить життя у кожному слові.
Іду по вулиці села,
Немов до щастя і любові.

* * *

В краю, де чути сонця сміх
І ніжно пахне рута-м'ята,
Намисто скрипок золотих
Вплітають в серце солов'ята.

Блукає літо у полях,
Духмяний колос вгору пнеться.
До мене стелить довгий шлях
Земля, що батьківською зветься.

Блищить в очах світанків синь,
Палають зорі, мов троянди.
Мій краю! Я- твій вірний син,
А ти- взірець добра і правди.

І світла юнь, мов щастя мить
В душі барвінком чистим в'ється.
Завжди зігріє й захистить
Земля, що батьківською зветься.

Блищить вогнем джерел сльоза,
Летять тополі в синє небо,
А гнівом сповнена гроза
Як хижий птах, кружляє степом.

Мій рід- козацький, бойовий,
Що перед бурями не гнеться.
Шумить мені крізь дух завій
Земля, що батьківською зветься.

Чи то весни зелений цвіт,
Чи думи осені багряні-
В моїй душі на много літ
Слова Вітчизни полум'яні.

Скрипить бояришник в саду,
Торкають віти струни серця.
Розвіє смуток і біду
Земля, що батьківською зветься.

Перший сонет

Червона троянда в твоєму волоссі
Всього лиш заковка, та скільки краси
В її пелюстках незбагненно сплелося
Й тривожно горить у краплинах роси!

Дивлюсь на твою сонцесяйну голівку,
А в серці горить солов'їна струна.
Здається, що цю зачаровану квітку
Вплела у волосся рожева весна.

Засяють зорею твої сині очі,
Я серцем до них доторкнутися хочу,
Втопитись у їхнім солодкім вогні...

Я бачу тебе, чи це тільки здалося?
Червона троянда в твоєму волоссі
Весняним промінням всміхнулась мені.

Вода із Василевської криниці

Я їхав серед спеки й духоти,
Схотів водиці чистої напиться,
Й мене зустріла серцем доброти
Вода із Василевської криниці.

Відро і кухлик тут висять для всіх,
Хто схоче дивним сріблом освіжитись.
Палає в сяйві крапель осяйних
Вода із Василевської криниці.

Я жадно пив прозору голубінь,
Ковтаючи її п'янки гостинці.
Дарує цвіт зірок й світанків синь
Вода із Василевської криниці.

Солодкий смак наповнює серця,
Чарує прохолода-зоряниця.
Бентежно п'є снагу з мого лица
Вода із Василевської криниці.

Напившись сонцесяйної жаги,
Я не забув землі святій вклониться.
Зостанеться у серці на завжди
Вода із Василевської криниці.

В далеких місті через стільки літ
Зимовими ночами часто сниться
Цілюще зілля рідної землі-
Вода із Василевської криниці.

Полтавщино кохана (Пам'яті Дмитра Луценка)

Пробіг по серцю перебір баяна,
Розквітла в небі зіронька ясна.
Люблю тебе, Полтавщино кохана,
Ти світла і прекрасна, як весна.

Чарує вечір пахощами м'яти,
Іскриться місяць в крапельках роси.
Співають під черешнями дівчата
Й гарячі солов'їні голоси.

Дрімають на левадах трави пишні,
Прослалися тумани за селом.
Чарівні звуки "Маминої вишні"
Ласкають серце ніжністю й теплом.

Життя не втратить крила за межею,
І я понад усе в своїм житті
Люблю всією чистою душею
Ці тихі українські вечори.

Пробіг по серцю перебір баяна,
В устах остання пісня догора.
Живи, моя Полтавщино кохана,
Умита в хвилях срібного Дніпра!

* * *

Врятуй мене, моє кохання,
Від нелегких похмурих днів,
Від безнадійного чекання
І неприємних зайвих слів.

Врятуй мене від зла і суму,
Вклади у серце жар мети,
Поклич у душу світлу думу
І збережи від самоти.

Торкнися ніжними вустами
Моеї теплої щоки,
Своїми щирими листами
Ти передай свої думки.

Врятуй мене, моє кохання,
Від царства холоду й біди,
Від незбагненого зітхання,
Що нищить весни і сади.

Врятуй від зим, що білим снігом
Нещадно гасять вогник мій,
І зупини все те, що бігом

Уносить квіт рожевих мрій.

Злети, любов моя справдешня,
Чарівним птахом в небеса,
І хай розквітне, мов черешня,
Твоя жіночість і краса!

Українські берези

Всміхається вечір тверезий,
На луках пливе сивий дим.
Мої українські берези!
Дивлюсь на вас серцем своїм.

Я бачу і усміх, і сльози
У ваших зелених очах,
Ту силу, що терпить морози,
Й тягар, що лежить на плечах.

Вам коси розчесує вітер
І миють духмяні дощі,
А сонце, любов'ю зігрите,
Співає у вашій душі.

Коли весняною порою
Все повниться в клетоті рік,
Я чую: бринить під корою
Солодкий березовий сік.

І хай там життя інтереси
Всіх косять на схилі крутім,
Мої українські берези!
Дивлюсь на вас серцем своїм.

* * *

Прокинулось Любичьке- мила земля,
Розквітли у маках солодкі поля,
І червень виходить у поле з косою,
Вже скирди розкинулись ген під горою.

Погляну на сонцем залиті простори-
Шумує пшениці зеленее море,
На луках мажари, в полях трактори,
Хай світить відлуння златої пори!

Квітує духмяний оріхівський колос,
Цвіте гуляйпільська чарівна земля,

А ось підіймають замріяний голос
П'янки миколаївські стиглі поля.

Розкинулось Любицьке- рідне село,
Здіймає природа сліпуче крило.
Овіяно серце і сміхом, й журбою...
О земле ріднесенька! Сонце з тобою!

* * *

Я так люблю зелений дзвін барвінку,
Що ніжно п'є палаючу росу.
Твою дівочу зоряну сльозинку
Я тихо у душі своїй несу.

Я так люблю блакитний шепіт неба,
Що ніжно мружить очі голубі.
Повір, кохана, я прийду до тебе,
Щоб дарувать любов лише тобі.

Я так люблю чорнявий голос ночі,
Що солов'ями пісню награв.
Твої ласкаві, милозвучні очі
Бентежно в серце дивляться мое.

Я так люблю бузковий запах травня,
Що душу вириває із грудей.
Горить в яскравім небі зірка давня
І плаче на закоханих людей.

Я так люблю білявий цвіт акацій,
Що бджолами гуде на цілий світ.
Моя любов у гарній вишиванці
Іде до тебе крізь холодний лід.

Я так люблю сріблястий спів сопілки,
Що тьохкає дзвіночками у даль.
Троянди хилять стомлені голівки
На губ твоїх закохану печаль.

Я так люблю рожевий дух світання,
Що віє в душу теплим вітерцем.
Моє велике й неземне кохання
Впаде на тебе зоряним лицем.

Я так люблю червоний голос літа,
Що нам єднає руки і серця.
Нехай любові сонячна трембіта
Гримить у нашій долі без кінця!

Любицьке

Любицьке! Вітчизна в цьому слові,
Ніжний подих світлої любові,
Усміх сонця, тиша вереснева
І зірок мережка кришталева.
Шум колосся й кетяги калини,
Відгуки згасаючої днини,
Небо й зорі, райдуга і вітер,
Промінь, що печаль із серця витер.

Любицьке! Це даль полів широких,
Посмішки ставків блакитнооких,
Легідне курликання в тумані,
Шум дерев, конвалії духмяні,
Літо й осінь, весни й сніговії,
Тиха пісня смутку і надії,
Цвітом зачарована природа,
Мов дівоча сонцесяйна врода.

Любицьке! Це затишок оселі,
Чепурні будиночки веселі,
Вулиці, немов шовкові стрічки,
Край дороги клени і смерічки,
Хліб і сіль, гостинність й добре слово,
Усміх, як веселка кольорова,
Щирості української багаття,
Чисте й добре серце, мов латаття.

Любицьке! Струмка блакитні води,
В зелені завітчані городи,
Верби над ставком, в садах криниці,
Сонце, що виблискує, мов криця,
Мариво ночей ясноголосих,
Дим, що тихо в'ється на покосах,
Місяць, що мов соняшник багрянйй,
Серенаду ллє зорі коханій.

Любицьке! Духмяний запах м'яти,
Тиха постать батьківської хати,
Цвіт садів, гарячі чорнобривці,
На толоках коні, гуси, вівці.
Біло-жовте сонце у зеніті,
Ніжний погляд синьої блакиті,
Вільний дух землі, мов предків голос,
З чорнозему переходить в колос.

Любицьке... Дороги незлічені,
Квіти, що в промінні золочені,
Незбагненне мукання корови,
Явір, що невинно мружить брови,
Дужий помах крил лелеки-птаха,
Церква, наче шапка Мономаха,
Тиша, що мов подих днів липневих,

Топить очі в лагідних деревах.

Любицьке! Тополі, наче свічки,
Заплітають коси біля річки,
Вітер, закохавшись до нестями,
Розмовляє з буйними степами.
Гуси і качки пливуть у небі,
Очерет шумує біля греблі,
І головки соняхів у полі
Зичать добрим людям щастя й долі.

Любицьке! Це гавкання собаки,
Спів синиць, в полях червоні маки,
Шелест лип, духмяний цвіт акацій,
Тепле літо і селянська праця,
Свист коси й гудіння агрегатів,
Відпочинок у батьківській хаті,
Незабутня любицька вечерея
Й вечір, що розчесує кучері.

Любицьке! Це світ моєї долі,
Що бринить ромашкою у полі,
Гомонить у листі тихим вітром,
Сяє у блакиті жовтим світлом.
Я прийду до нього в світлих мріях,
Бризну сонцем по зелених віях,
І воно у позолоті білій
Розцвіте на Україні милій!

* * *

Блакитний степ, дзвінке ясноголосся,
Медових квітів радісні струмки.
Ласкає вітерець моє волосся
Й сумних тополь зелені вітряки.

Бринить земля на струнах волошкових,
Безкрає небо в очі загляда.
Несе тепло цілунків чорнобрових
Моїм рукам травиця молода.

Далекий птах безмовним охоронцем
Кружляє на орлиній висоті,
І йдуть, неначе соняшник за сонцем,
За мною всі ромашки золоті.

Розкривши душу цим лугам духмяним
Бреду, весною стомлений, у даль.
О земле рідна, матінко кохана,
Моя ти пісня, радість і печаль!

Я народився на Запоріжжі

Я народився на Запоріжжі
В тиші гаїв, в зелені трав,
І у квітучім сільськiм бездоріжжі
Я на землі українській зростав.

Матір-земля напоїла водою,
Зоряні крила далі журавлі,
Щоб я душею співав молодю
Про українські печалі й жалі.

Я народився на Запоріжжі,
Там, де природа ласкава й проста,
Де поцілунки, закохані й свіжі,
Ле щедre сонце на спраглі вуста.

Й досі калини червонее гроно
Назвu нагадує роду мого,
В тому селі, де криниця бездонна
Бризнула в серце кохання вогонь.

Я народився на Запоріжжі,
В тому краю, де у синіх полях
Грає пшениці напоєне збіжжя
Й тихо зникає за обрієм шлях.

Щастя тобі, зоряний краю,
Вкрийся любов'ю на вічні літа!
Як України без тебе немає,
Так і без неї ти мов сирота.

Я народився на Запоріжжі,
Й бачу: насичені різним сміттям
Линуть роки, доленості і хижі,
Над нелегким і похмуриm життям.

Але мені не страшні їхні крила,
Бо у душі, як замріяний спів,
Буйно цвіте Українонька мила
Й серце, зігріте любов'ю батьків.

* * *

Нестиму я в душі вкраїнський стяг
Й боротимусь за щастя і свободу,
Бо я обрав важкий і світлий шлях-
Служити українському народу!

* * *

Не плюй на землю, бо вона свята,
В сміття не кидай залишки хлібини.
Духмяна паляниця золота
Це наче серце неньки-України.

Не треба вишень постаті стрункі
Сокирою калічити на дрова,
Бо як почують вишиті зірки
Співанку соловейків чорноброву?

Не можна, щоб твоя нога важка
Топтала очі сонних незабудок.
Нехай не знають мешканці ставка
Ні вибухівки, ні електровудок.

Не обривай калини білий цвіт,
Не смій псувати батьківську криницю.
Врятуй і збережи на сотні літ
Дзвінких джерел цілющую водицю.

Не цілься дулом в лебедя крило,
Не розривай потоки журавлині.
Бо розіллються, мов ясне зело,
Прощальним смутком сльози по долині.

Не плюй на Україну- це твій край,
Люби її, твори добро для неї.
Якщо ти так зробив- то пам'ятай:
Ти плюнув в очі матері своєї!

* * *

Рідна мова- предків світлий голос,
Чисте українське джерело.
Це пшениці золотистий колос,
Рідний край і батьківське село.

Рідна мова- даль степів широких,
Солов'їне тьохкання в саду.
По твоїх зірницях синьооких
Я в минуле і в майбутнє йду.

Рідна мова- символ України,
Музики і щастя зорепад.
Хай твої напоєні зернини
Квітнуть від Луганська до Карпат.

Рідна мова- серця материнка,
Тиха пісня смутку і журби.

Мов багато можна знати, синку,
Та лиш рідну бережи й люби!

Жменька рідної землі

В чистім полі, де злітають
В синє небо журавлі,
Ніжно серце зігріває
Жменька рідної землі.

Вона пахне хлібом-сіллю,
Світлим гомоном лугів,
Полиновим євшан-зіллям,
Таїною давніх днів.

Вона пахне теплим літом,
Свіжим чистим молоком,
Юних весен білим цвітом,
Золотим п'янким зерном.

Землю цю не раз орали
В роки щастя і біди,
Засівали, обробляли
Наші прадіди й діди.

Жменька ця полита кров'ю,
Бо її у люті дні
З найпалкішою любов'ю
Захищали трударі.

В ній- духмянний цвіт акацій,
М'яти трепетні листки,
В ній- важка селянська праця,
Що вкладають земляки.

Їй віддам жагучу ласку,
Поцілую, мов святу.
Це- душі моєї частка,
Що дарує доброту.

Йдуть літа, зникають люди,
Затихають скрипалі,
Та у серці завжди буде
Жменька рідної землі.

* * *

В тихім леті доріг неспокійна душа
Завжди прагне чогось неземного.
Я питаю у вас- де та світла межа,

За якою до щастя дорога?

Чи в дощі, чи в сльозі, чи в просторах століть,
Або може за гранями слова?
Я віддам всі скарби, щоб відчуть хоч на мить,
Як чарує любов чорноброва.

=====